

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 307/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Igora Hrka, bytom B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 325/02 a Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 54/04 a sp. zn. 8 Co 55/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Igora Hrka o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2004 doručená sťažnosť Igora Hrka, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 325/02 a Krajského

súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 54/04 a sp. zn. 8 Co 55/04.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že oba súdy nebrali na vedomie ním predložený skutkový stav a doložené dôkazy, aj keď jeho právnu vec brali ako pokračovanie inej veci vedenej na okresnom súde, v ktorej bol oslobodený od súdneho poplatku, o čom svedčí aj to, že pojednávanie sa začalo bez toho, aby sa súdnym poplatkom zaoberali. Súdy nebrali na vedomie jeho návrh a nezaoberali sa petitom, ktorým ich zaviazal rozhodnúť tak, že 2. augusta 1997 mu vznikol nový pracovný pomer. Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že súdy nekonali v záujme spravodlivosti a spravodlivého posúdenia právnej veci, na čo má ako účastník konania zákonné právo. Oba súdy *„nepotvrdili nezávislosť a nestrannosť, konali preukázateľne v inom záujme, vedome urobiť všetko preto, aby mohli meritórne rozhodnúť, ako nakoniec aj rozhodli“*. Keďže pracovný pomer trvá, a týmto sa súdy nezaoberali ani po opätovnej výzve, žiadal, aby ústavný súd vydal rozhodnutie na vyplácanie náhrady mzdy od septembra 2004 až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pracovať alebo platne ukončí pracovný pomer.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že:

„Priemerný zárobok v 1997 roku bol 8.900,- Sk do 9. mesiaca 2004 činí 746.600,- Sk plus úroky z omeškania, inflácia za tie roky, celkom spolu výsledná čiastka 1.241 016,- Sk.

Domáham sa za spôsobené preťahy súdmi v konaní tejto mojej právnej veci v čiastke 5.000 000,- Sk.

Domáham sa aj primeraného finančného zadosťučinenia ako náhradu nemajetkovej ujmy mne a následne aj celej mojej rodine v čiastke 20.000 000,- Sk.

Všetky tieto čiastky poukázať na účet.

Domáham sa rozhodnutia, aby Ústavný súd prikázal na ďalšie vyplácanie náhrady pracovnej mzdy vo výške priemerného zárobku v zmysle ZP § 61, ods. 1. platného v 1997 roku až do doby, keď mi zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru, ktorý vznikol dňom 2. 8. 1997, keď dňom 1. 8. 1997 uplynula zákonom ustanovená výpovedná doba 3 mesiacov po jej napočítavaní z dôvodu práceneschopnosti, cestou vydaného uznesenia súdu (alebo rozsudku) vo veci

podaného petitu, o ktorom súdy doposiaľ nerozhodovali, ani po upozornení a žiadosti o jeho vydanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta zdĺhavosť vo vybavovaní jeho podaní na okresnom súde a krajskom súde od roku 1997, pričom zároveň opisuje aj iné konania, v ktorých už bolo rozhodnuté a ktoré predchádzali konaniu okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 325/02. Zároveň žiada, aby ústavný súd priamo rozhodol vo veci, pretože nie je spokojný s rozhodnutiami oboch súdov.

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa konštantnej judikatúry je účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Iba prerokovaním vecí na

súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní až právoplatným rozhodnutím súdu, u ktorého sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáhala odstránenia právnej neistoty ohľadne svojich práv (II. ÚS 26/95, I. ÚS 89/99 a iné).

Sťažovateľ sám uvádza, že ním napadnuté rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. júla 2004.

Vo veci je nastolený stav právnej istoty, ktorý podľa citovanej judikatúry bráni ústavnému súdu vo veci konať. Preto v tejto časti bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd priamo konal v jeho pracovnoprávnej veci a rozhodol. Žiada, aby ústavný súd rozhodol, že oba sudy porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľ sa na oboch súdoch domáhal vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Jeho žaloba bola oboma súdmi prejednaná a vo veci bolo právoplatné rozhodnuté.

Ústavný súd už v predchádzajúcich svojich rozhodnutiach uviedol, že neúspech v konaní neznamená zo strany všeobecných súdov odmietnutie spravodlivosti, a tým porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd priamo vo veci konal a rozhodol. Takémuto postupu bráni čl. 142 ods. 1 ústavy, podľa ktorého v občianskoprávných veciach rozhodujú všeobecné súdy.

Sťažovateľ sa dožaduje aj vyslovenia porušenia práva na náhradu škody spôsobenej ním nešpecifikovaným orgánom.

V tejto časti ústavný súd zdôrazňuje, že ak ide o škodu z pracovného pomeru, na konanie v tejto veci je príslušný všeobecný súd. Ak by išlo o vymáhanie škody za nezákonné rozhodnutie, je vo veci príslušné Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Ústavný súd skúma aj to, či napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

Sťažovateľ nenamietal také skutočnosti, ktoré by v okolnostiach prípadu ústavný súd viedli k názoru, že zo strany všeobecných súdov došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2004